

2518 / 1094.

"Óóóóóóh te Miska!" mondani kíván Király, felemelve hangját a
regyedik fogó lapjain, mivel az ő hangterjedése bir — oh, te
Miska, mondani én, (szólamra p... által - e), hogy engem így korpát,
ni kerdesz olly dolgokért, melyek miatt nem érdemled? Pro
prio: hogy én egy-két hónap múlva irok, akkor senki rála,
Polod, leveledre. Hat magyarvarkam-e a vitret, mi az egy
havi késedelemben rejlik? Nem világosabb-e az a napfényrel
és a hatalmas szultán szakálatánál? Vagy új szállásom körül,
mennyet leírása nem azon élvezetnek közközi-e szülszét, melyet
abban bukfenzernak? I te durrogok, te expectoráló magadat,
te egy rozrant fahárban is örömet látnál &c. Erre csak
a levél általi közlekedés: az ember megfolyogva is is ötte,
vont fremöldökkel olvasni! Ebből is elég ennyi.

Skakálat és bajnokod tisztelem: de te kérted Jánost
Mensovichot skakál nélkül; vagy, minthogy képzelnem nem tud
dod, hat jött ide és nézd meg. Engem ne is nérd csak
ötlet.

Vizitáció a quartély leírás elleni philippikádra, nem
monthatnám hogy az nagyon következetes. Azt irod, hogy
már podgyáfosok felrakva, a ló befogva, kedves komám akkor
kalap-szalagja megköstö-felben volt, mikor skakálatom hú
leírását veded, mire arsan fölölgesnek veltél minden hoz,
kain utarást; mégis kértél pavarakodol, hogy az effile leírás
semmit sem is, így egy. Már idet öcsém, ha a leírásból nem épül
lél semmit, a következetesen azt kerandotta magával, hogy se
a podgyávat se ne rakasd, se a lovát ki ne fogad, annál kevésbé
az én jó kis komám akkor kalapja megköstö-felben ne szakítja,
hanem ill' a hely, nád a kert! megírni szenvedése az, a mit

leírásból meg nem ismerhesni.
Amiban, tudodan körül csakugyan megfordulnál nábam, és pedig
ilyesáncok. Látpottunk való felül kettő, nagyba. Tudod mitly
nagy hárszás vaggol: akkor kültönőve hazaróttam. Előpedtem
minden. peiremet, te is minden pénzedet. Hittam, megadtad, vissza,
vagtál, megadtam s az így folya sokáig. Az én jásakom bizonyos
vala, nagy ársom léven. Kifáradván a birtokból, vagy is
kifogva minden pénzünkől te kerdesz: mi van érre? felelek

ex csak 4 kétszem. "Keres" mondod. En' nagy szemek mecspek. "Ke"
név folytatod, mert ex giriári, t. i. keres nyolcas, kilenczes, tízes,
különböző finektől, a mi viszi a négy kétszemet. I behívás a capsát.
Másnap beszéltem a collegasoknak, mandván nekik, segyél. be a 7, 8,
9, 10. kámos a lasseriba, úgy is mindig rakják. Nem lenne egy sem.
I mi történt? Következő kúrián kijö drámaim körül a 7, 8, 10. En'
perse nem tehen meg, mert nem szoktam, s még az álom után is bolond,
ságnak hittem az effélet. Telát csakugyan jártál nálam, Miska.

Már pedig barátom s'c megis Szerecsik veléd egy faluban lak,
ni. Nem félél, hogy meghidegítem irántad. A mi az apró cseprő öste,
kapcsolat illeti, azok lán, livélben is megfirténél, mi figura jóval.
De azot nélkül sem baráttag sem szerelem el nem lelet, vagy unalomma'
váltorik. Mind a mellett ne félj, hogy valaha egy faluba jussak. —

Kell is nekem barát! nem spem is birát, kényeret ettem én a piacról,
ról, szejes igar, de drágát. Költönnöm egyébiránt, jó Miskán, tudom
hogy arnál egy karej kényeret, ha magadnak mátk nem maratho is,
de lásd én ha immen elugyul lakni, nem Stenára megyek, hanem
Stalmára, s ott nekem is lesz, ha nem 100, legalább 10-20 köböt gabs,
ránd. Pedig, pedig nem soká' utalkodom én iten, a mennyi kedvem
van.

Lisknyaiból nem annyira, a majestas hibárik, mint egyéb valami,
de az nem lebes, nem szabad kimondani.

Már pedig barátom, hiába gyanúsított a "szerecsike volt"
megjegyisével, mert én nem irtam neki, hogy az első színbau
leptenem fel, sem az A. beszűnek annyit nem arrogálok. Mit bánom
én, ha a borítétra nyomatja is versemet, csak fixesem.

At "advocem komam ankony-t" kar volt máshova halasztani,
Bíróny a komad ankony, szegény, máx hat hét óta bereg, tóbét
van agyban, mint nem; képzeltetted a gardankonyrágok, mit
jó csele? hiányában a kis júlya folytat! (Ért nem tudom
én, Miskán, a jövő nyáron is mehesünk-e vagy sem; mert
ha az a baja, a mit nem gondolok ugyan, de megeshetik, és
ily itkonyi szenvedéselkel kezdődik, mi lesz a vége? az csak
istene tudja. Rettegek, ha rágondolok, márnak a világerre sem mon-
davam, neki sem, de magambau egyre aggodom. At orvos még ed,
díg mit sem tehesett, nem tudja magát tájékoztatni. Eről válasszotban
ne próbálj semmit, nehogy ő is elolvassa.

Isten megáldjon, édes barátom, csökölő helyetünk kedves nődet
és magadat is.

igai barátod
Stjános.

Nagy-Kőrös, január 18. 1853.